

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE!”

Anul XXI. 1941

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

No. 1.

CUPRINS:

Anul 1940 — Anul 1941

Parabola

Viitorul Bisericii

Redeșteptarea adventă a fost
o mișcare a membrilor laici

Porunca VII-a din Decalog

Cugetări pentru anul 1941

Hotărîri pentru anul 1941

Studiu Biblic

„Căștigarea unui suflet“

O experiență minunată

Cincisprezece minute
misionare

O solie către cercurile
„Tabita“

Peștele cu banul în gură

Moartea ultimul vrăjmaș

Sfârșit de cale

ANUL 1940-ANUL 1941

Am început anul 1940 — ca de prăbușit cu totul la pământ, iar altfel orice an nou — cu întrebările deabia dacă mai pot fi folosite.

Nu era în simțirea nimănui că va aduce mult bine, când din toate părțile erau presiuni mari ale unor forțe deslănțuite și puternice. E drept că nimic nu se întâmplă fără știința Tatălui din Cer.

Privind înapoi, putem zice că anul a fost tare sbuciumat. Mare multime din membrii comunităților noastre au fost concentrați, apoi mobilizați, ca toți ostașii Țării. Aceasta ne-a adus probleme noi. Mulți din slujbașii comunităților și mulți din predicatori au lipsit de la lucrarea lor bisericască; familiile celor plecați de acasă trebuia să fie ajutate. Iarna a fost mai aspră ca oricând mai înainte, viața a ajuns să fie tot mai scumpă. Au venit apoi sfârșirile granițelor, cu multimea de refugiați. Grupe întregi de credincioși au fost nevoiți să plece în căutarea unui nou adăpost. Făcând socoteala la finele anului credem că prin noua trasare a granițelor Țării, în Uniunea noastră am rămas cu două treimi din numărul membrilor pe cari îi aveam la începutul anului 1940.

După ce vremea a fost atât de rea și operațiile în teritoriul Țării atât de adânci, a mai venit și prăpădul cutremurului care a lăsat atâta jale în toată Țara. Multe din casele noastre de rugăciune au suferit grav. Unele s'au

Intr'adevăr toate acestea sunt dureroase și numai un creștin care are cunoștință mai adâncă a iubirii Tatălui din Cer le poate da de rost. Numai cercetând Cuvântul Lui ne putem dumiri asupra rostului lor. Iubirea lui Dumnezeu care a lăsat pe cei trei tineri să treacă prin cuptorul cu foc și a lăsat pe iubitul Său serv Daniel să ajungă în groapa cu lei, ne-a lăsat și pe noi să trecem prin ceea ce am trecut. Să ne apropiem și mai mult de El și atunci, văzând toate așa cum le vede El, și înțelegând toate așa cum le înțelege El, cu siguranță că ne vom simți fericiți căci El muștră și pedepsește pe cine iubeste.

Și toate câte ne așteaptă de aci înainte oare nu sunt sub privegherea lui Dumnezeu? Nu sunt toate plănuit și cântărite de El pentru binele nostru?

Să ne apropiem de El și El Se va apropia de noi.

Să-I servim cu credincioșie potrivit cu îndemnul Lui pentru zilele acestea și în clipa fericită când vom auzi din partea Lui cuvântul asigurător că ostenele noastre au fost primite, vom uita de toate necazurile cari ne-au făcut să dorim după ceva mai bun.

Cu încredere în Dumnezeu,
D. Florea

„Curierul Misionar“

Foale lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.

Abonamentul pe un an lei 100.

Un om călătorea prin munți și ajunse într'un loc unde o piatră mare rostogolită în drum astupase tot drumul, așa că afară de drumul acesta nu mai era niciun loc, nici la dreapta nici la stânga, pe unde să se poată trece.

Omul văzând că nu-și poate continua călătoria din pricina pietrei, încercă s'o miște ca să facă un loc de trecere, și se obosi mult cu treaba aceasta, dar toate sforțările sale rămaseră zadarnice.

Văzând aceasta, se așeză jos întristat și zise: „Ce-o să se întâmple cu mine dacă o să mă apuce noaptea în această singurătate, fără hrană, fără adăpost și fără niciun mijloc de apărare, când o să vină fiarele sălbatice ca să-și caute hrana?”

Și cum stătea el așa adâncit în gândurile acestea, sosi un alt călător, și se încercă și acesta ca și cel dintâi să urnească piatra din loc, dar văzând că e tot atât de neputincios, se așeză în tăcere și lăsă capul în jos.

Și după acesta mai veniră mulți alții, încercând fiecare să miște piatra din loc și se temeau toți foarte mult.

În sfârșit, unul dintre ei zise celorlalți: „Să ne rugăm Tatălui nostru care este în ceruri; se poate că El va avea milă de noi în necazul nostru”.

După ce se rugară, cel care spusese: „Să ne rugăm”, mai zise: „Fraților, ceea ce niciunul dintre noi n'a putut face singur, cine știe dacă nu vom putea face toți împreună?”

Și ei se ridicară și cu toții împreună împinseră piatra care se urni din loc și ei își văzură de drum în pace.

Călătorul este omul, călătoria este viața, piatra sunt greutatea pe cari le întâlnește la fiecare pas în drumul său.

Niciun om nu va putea ridica singur această piatră: dar Dumnezeu a măsurat greutatea așa fel încât ea să nu oprească niciodată pe cei ce călătoresc împreună.

Lamennais

Oiitorul Bisericii

XIV.

Retormism și reformațiune

Între aceste două concepții este o depărtare ca dela pământ la cer. Una este din lume și este o falsificare — care vine de jos. Cealaltă este din cer. Ea își trage obârșia în lucrarea ce dă viață, a Spiritului Sfânt. Cea dintâi are ca autor pe prințul întunerecului, și ca scop să subape pe a doua, răpind copiilor lui Dumnezeu transformarea pe care ea ar putea s'o aducă în viața lor. Să le examinăm în lumina regulei infailibile arătată în predica de pe munte.

„După roadele lor“

Isus însuși ne dă această piatră de încercare cu privire la profetii mincinoși. Matei 7, 13—20.

Discutând acest pasaj, sora White scrie: „Nu ni se spune să-i judecăm după cuvântările lor frumoase sau după mărimea manifestărilor de evlavie. Ei trebuie să fie judecați după cuvântul lui Dumnezeu. La lege și la mărturie”. — „Cugetări de pe muntele Fericirilor”, p. 208.

„Sunt oameni cari cred că au dreptate când n'au. În timp ce ei iau pe Isus ca Domnul lor și fac de ochii lumii lucruri mari în numele Său, ei sunt lucrători ai neliniștii”. — Idem, p. 209.

Sunt două puteri cari se luptă a stăpâni lumea, două înțelepciuni absolut protivnice:

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii. Dar dacă aveți în inima voastră pismă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământescă, firească, drăcească. Căci acolo unde este pismă și duh de ceartă, este turburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este mai întâi

curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace”. Iacob 3, 13—18.

Ați văzut roadele reformismului? Aduc ele în sânul bisericii lui Hristos, blândețea, un spirit ușor de înduplecat, conlucrarea, respectul față de alții și față de autoritate, umilința, mila, unirea, roadele pașnice ale dreptății și iubirii? sau din contră, pismă, duh de ceartă, de condamnare, de neîngăduință, de judecată, de critică, de necredință, înălțarea eului, fanatism, exagerare, fariseism, murmur, nemulțumire, descurajare, învrăjbire, despărțire, pierderea sufletelor?

Când bunăvoința, bunătatea, duiosia și simpatia se dau pe față în viața noastră; când bucuria de a lucra cu dreptate este în inimile noastre; când Hristos, și nu eul, este înălțat, putem cunoaște că credința noastră este de o bună calitate.

Ne-am referit în ultimul nostru studiu la unul din aceste personaje, laudându-se că reformează biserica și care parcurgea, acum câțiva ani, diferite părți ale câmpului nostru făcând mare caz de milă și sfințenie și ascunzând pilula veninoasă a bănuielii în citate culese cu îndemănare din Mărturii. Cu ceilalți tovarăși, el avu un succes care produce de sigur strigăte de triumf în sfatul marelui răsvrătit, dar care făcu pe îngeri să plângă. La Strassburg, o străduință de evanghelizare care promitea, fu ruinată în câteva săptămâni. Surprinse și rătăcite, ne mai știind ce să creadă, mai multe zeci de persoane, cari urmau conferințele cu un interes viu, se îndepărtară pentru a nu mai reveni; clasa de botez se goli. Câțiva membri cu putere de înrăurire, molipsiți, luară du-

pă ei pe alții. Douăzeci și cinci până la treizeci de membri ai Bisericii, dacă mi-aduc bine aminte, se lăsară momiți. Totul nou, totul frumos! Timp de oarecare vreme ei trăiră în exaltare, strângându-se laolaltă de o parte, scoțând la iveală superioritatea lor, și adăpând pe ceilalți cu criticele lor. Câteva luni mai târziu, acești „reformatori” se subîmpărțise în trei grupe. Erau sfinții, prea-sfinții și super-sfinții. Rezultate asemănătoare se produsera la Mulhouse și în alte locuri. Unde sunt ei astăzi? Au prosperat și au întemeiat ei o biserică mai bună și mai curată decât Laodiceea? Foarte rari au fost cei cari își înțeleseră greșeala, în timp ce solzii mândriei spirituale și ai criticii căzură de pe ochii lor. Alții dispărură încetul, și astăzi sunt despărțiți de poporul lui Dumnezeu și pierduți în lume. În loc să aducă lumină asupra unor lucruri dănuitoare, promisiunile frumoase ale reformismului se traduseră în practică printr'o sfărâmițare și o pierdere a sufletelor. Cum nu ne vom ridica cu toată puterea în contra unei înșelăciuni atât de ascunsă și atât de periculoasă? Față în față cu acești rătăciți nenorociți, am simțit de mai multe ori puterea de amăgire care întovărășește propaganda lor. Am observat întortocherile, schimbările și felul special de judecată ce falsifică învățătura Mărturiilor în numele căroră pretind că lucrează. Ele sunt de neobservat, ca ceva alunecos ce trece printre degete mai înainte de a-l prinde. Imbrăcându-se cu haina reformatorilor trimiși ai cerului pentru a mântui Biserica din apostazie, ei se dau drept singurii tâlcuitori cari nu dau greș ai Mărturiilor, sustrăgându-se în chip sistematic dela învățăturile lor cele mai limpezi. Cu o neîngăduință aspră ca un drog de fier, ei aplică altora, și în deosebi fraților conducători, ideile lor preconcepote și deducțiile lor fără temeii.

Unul dintre cei pe cari ei îi câștigase, reîntors la simțiminte

mai bune ne istorisi experiențele sale; ele erau într'adevăr lămuritoare pe deplin. Intr'unul din comitetele la care luase parte, acești „reformați” petrecură o bună parte a nopții pentru a se certa. „Eu am regăsit la ei”, ne-a spus el, „toate greșelile, toate slăbiciunile, toate pornirile pe cari ei le mustrau la alții, dar într'o măsură de zece ori mai mare”.

Alfabetul reformei

O soră îngrijitoare de bolnavi, târîtă de aceeași mișcare, făcu ravagii în Biserică. Prin criticile și înrăurirea ei, ea molipsi pe mai multe persoane cari porniră la războiu împotriva membrilor credincioși ordinei stabilite de Dumnezeu. Reforma sanitară era calul ei principal de bătaie. Ea învinuia pe predicator de a fi călcat cutare principiu, de a fi făcut aceasta, de a fi neglijat pe aceea, etc. Era dojana personificată. Urmă o ofilire fatală a vieții spirituale. La câțeva vreme după aceea, ea se căsători în bună regulă cu un om din lume, cu un cărnățar, și putea fi văzută vânzând carne de porc în piață în ziua Sabatului. Cazuri asemănătoare nu sunt rare în istoria reformismului.

„Toți reformatorii au nevoie a se pune sub disciplină față de Dumnezeu. Propriile lor vieți au nevoie a fi reformate, inimile lor supuse de harul lui Hristos. Orice obicei sau idee lumească, cari nu sunt în armonie cu felul de a gândi al lui Dumnezeu trebuie să fie părăsite”. — „Fundamentele educației creștine”, p. 517.

Reformistul începe cu partea cea rea. El se așează deasupra reformei individuale a inimii. Urcând treptele tronului de judecată, el pretinde că este șeful de orchestră pus să dea tonul, măsura, intrările, nuanța și ritmul reformățiunii ALTORA. Dar el nu a înțeles alfabetul reformei. El nu cunoaște abisul din propria sa inimă, nici nevoia cea mare a unei fapturi noi, a iubirii divine, a umilinții indispensabile pentru a conduce pe alții la o treaptă

mai ridicată prin înrăurirea dulce și pașnică a unei vieți sfințite. El n'a înțeles vocea Martorului Credincios care spune: „Voi aveți o foarte bună părere despre voi înșivă, dar aveți o lucrare de făcut pe care nimeni altul nu o poate face pentru voi. Firea voastră trebuie să fie schimbată și trebuie să aibă loc o transformare a întregii ființe”. — „Mărturii”, vol. II, p. 686.

Pseudo-reformațiunea are efectul temut de a abate spiritele dela singura reformă cunoscută de Biblie și Mărturii, și anume nașterea din nou a inimii, transformarea caracterului, sfințirea vieții, pregătirea pentru clipa solemnă a judecății, și de a le înlocui prin mișcarea de desbinare întemeiată pe învinuirea fraților, spiritul de critică, sămânța de discreditare, abuzul de Mărturii, tăgăduirea autorității stabilite de Dumnezeu în Biserică, răscoala, pe față sau ascunsă împotriva aceloră cari poartă răspunderile administrației. Am arătat cum mișcări, cari cu buzele dădeau dovadă de mari apărători ai Spiritului profetic, dar cari îi tăgăduiau o seamă de principii fundamentale, și călcău declarațiile cele mai evidente. Iată unele cari se adaugă la exemplele numeroase amintite deja: „Dacă nu ar fi disciplină și conducere, Biserica s'ar fărâmița și n'ar mai putea rămâne unită pentru ca să alcătuiască un corp”. — „Mărturii”, vol. III, p. 428.

„Când se ridică oameni, pretinzând că au o solie dela Dumnezeu, dar, în loc să lupte contra domniilor și puterilor și stăpânirilor întunerecului acestei lumi, ei formează un cerc fals, și întorc armele de luptă contra bisericii luptătoare, ferește-te de ei. Ei nu au împuternicire divină. Dumnezeu nu le-a dat nicio însărcinare pentru o lucrare ca aceasta. Ei vor să dărâme ceea ce Dumnezeu vrea să reclădească prin solia bisericii din Laodiceea. El rănește ca să vindece, dar nu aduce piere. Domnul nu dă nimănui o solie care să descurajeze și să slăbească bărbăția bisericii”. — „Biseri-

ca celor rămași nu este Babilon", p. 27.

„Aceia cari se ridică să vestească o solie pe propria lor răspundere, și cari — deși pretind că sunt învățați și conduși de Dumnezeu — nu fac decât lucrarea specială de a dărâma ceea ce a clădit Dumnezeu timp de ani de zile; unii ca aceștia nu fac voia lui Dumnezeu. Să fie știut, deci, că acești oameni sunt de partea marelui amăgitor, diavolul. Nu credeți lor. Ei s'au unit cu dușmanii lui Dumnezeu și ai adevărului. . . . Depărtați-vă de asemenea oameni și să nu aveți niciun contact și nicio însoțire cu solia lor, oricât de mult vă vor cita din Mărturii, căutând să se retranserze ei înapoia Mărturiilor. Nu-i primiți, căci lucrarea lor nu este dela Dumnezeu. Rezultatul lucrării lor va fi în cele din urmă necredința în Mărturii, și, pe cât le va fi posibil, ei vor face fără efect lucrarea pe care am făcut-o eu de atâția ani de zile”. — Idem, p. 17.

O profesiune osândită

Cu toate osândirile repetate, și opririle cele mai aspre ale Scripturii și Mărturiilor, ea este foarte des reprezentată în Biserică. Aproape pretutindeni dăm de înrăurirea ei vătămătoare care mistue vitalitatea, distruge iubirea frățească și unitatea, desparte părțile cari alcătuiesc trupul lui Hristos, paralyzează viața spirituală. Foarte rari sunt cei cari, într'o clipă sau alta, nu se fac vinovați de odiosul păcat al clevertirii și al criticei. Și prea numeroși sunt cei cari fac parte din tribul lui Dan, „O năpărcă pe cărare” (Gen. 49, 17), și se complac în exercitarea slujbei de judecător și cenzor al păcatelor altora. Din nenorocire, oamenii aceștia își dau rareori seama de starea sufletului lor și de înrăurirea lor otrăvitoare. Ba din contră, ca și musca din fabulă, își închipue că datorită lor diligența adevărului urcă culmea și va ajunge în vârful muntelui reformei.

Să ascultăm din nou glasul inspirat: „INTRE TOȚI PARA-

TORII FRĂȚILOR SATANA STA IN FRUNTE”. — „Biserica celor rămași nu este Babilon”, p. 9.

„Biserica are nevoie nu de sargini, ci de lucrători zeloși; nu de oameni cari să caute greșeli, ci de clăditori în Sion”. — „Mărturii”, vol. IV, p. 194.

„Mulți în vegherea lor de aproape de a descoperi greșelile fraților lor, trec cu vederea cercetarea propriilor lor inimi și curățirea vieții lor. Aceasta aduce nemulțumirea lui Dumnezeu. . . . Rădăcina amărăciunii, invidiei, neîncrederii, geloziei și chiar ura care există în inimile unora dintre membrii bisericii, este lucrarea lui Satana. Astfel de elemente exercită o înrăurire otrăvitoare asupra Bisericii. „Puțin aluat doștește toată plămădeala”. Zelul religios care se manifestă printr'un atac în contra fraților, nu este un zel potrivit cunoștinței. Hristos n'are nimic a face cu o astfel de mărturie”. — „Mărturii”, vol. IV, p. 489.

„Invidia, gelozia, bănuiala și vorbirea de rău sunt dela Satana și ele închid în mod efectiv drumul lucrării Spiritului Sfânt. Nimic altceva în lumea aceasta nu-I este atât de scump lui Dumnezeu decât Biserica Sa. Nimic nu este păzit de El cu o grijă atât de geloasă. Nimic nu-L mătnește atât de mult pe Dumnezeu ca vreo faptă care vătămă înrăurirea acelor cari împlinesc serviciul Lui. El va chema să dea socoteală, pe toți aceia cari ajută pe Satana în lucrarea lui de critică și descurajare”. — „Mărturii”, vol. VI, p. 42.

„Nu există nicio cale mai sigură de a slăbi spiritualitatea noastră, decât a fi invidioși, bănuitori unul față de altul, plini de spiritul de critică și bănuială”. — „Mărturii”, vol. VIII, p. 242.

„O străduință deosebită trebuie să fie depusă în fiecare biserică pentru a da la o parte vorbirea rea și spiritul de critică, ca fiind printre păcatele producătoare ale celor mai mari rele în Biserică. Asprimea și căutarea de a găsi greșelile altora trebuie să fie o-

sândite ca fiind lucrările lui Satana”. — „Mărturii”, vol. V, p. 609.

„Inimile nerenăscute socotesc că pot discerne greșeli mari la alții, unde nu există niciuna, și se vor opri asupra unor lucruri mărunte, până ce ele vor apărea peste măsură de mari. . . . Când Hristos va locui în inimă ea va fi atât de mlădiată și supusă de iubirea față de Dumnezeu și om, încât supărarea, spiritul de critică și discordie nu vor mai fi aflate acolo”. — „Mărturii”, vol. IV, p. 610.

„Când adevărul locuiește în inimă, nu mai este loc pentru criticarea slujitorilor lui Dumnezeu, sau pentru a găsi greșeli în solia pe care El o trimete”. — „Mărturii pentru predicatori”, p. 88.

„Nu faceți din păreri și din vederile voastre cu privire la datorie, din chipul vostru de a înțelege Scriptura, o măsură de judecată pentru alții; și nu-i condamnați în inima voastră dacă ei nu se conformează idealului vostru. Nu criticați pe alții, punându-le intențiile la încercare sau judecându-i”. — „Cugetări de pe Muntele Fericirilor”, p. 178.

„Isus spunea: „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?” Cuvintele Sale descriu pe cel care este gata să vadă greșeli la alții. Când socotește că a descoperit o pată în caracter sau în viață, el își îndoiește râvna de a o face cunoscut; dar, Isus declară că trăsătura de caracter desvoltată prin săvârșirea unei lucrări atât de nepotrivite cu principiile lui Isus, este, în comparație cu criticile mincinoase, ca o bârnă față de un paiu. Lipsa spiritului de îngăduință și iubire îl mână să facă o lume dintr'un atom. Cei cari n'au încercat niciodată pocăința unei predări depline față de Hristos, nu pot da pe față în viața lor influența alinătoare a iubirii Mântuitorului. Ei înfățișează (reprezintă) rău spiritul blând și curtenitor al Evangheliei și rănesc suflete prețioase pentru cari a murit Hristos. După ilustrația de care

se folosește Mântuitorul nostru, cel care nutrește un spirit de critică aspră este vinovat de un păcat mai mare decât cel pe care îl învinuiește; căci el nu numai că săvârșește același păcat, ci adaugă la el îngâmfare și critică”

„Acești pretinși judecători și critici se așează de partea lui Anti-Hrist, protivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”. 2 Tes. 2, 4.

„Păcatul care duce la rezultatele cele mai nenorocite este acest spirit rece, critic, neiertător care caracterizează fariseismul. Când trăirea credinței este lipsită de iubire, Isus nu este acolo; strălucirea soarelui prezenței Sale nu este acolo. Nicio activitate intensă sau zel fără de Hristos nu poate să înlocuiască această lipsă. Poate să existe o deosebită iscusință în a descoperi defectele altora, dar fiecăruia din cei ce nutresc acest spirit, Isus le spune: „Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău”.

„Acest spirit de învinuire pe care îl îngădui, este un fruct rău, arată că pomul este rău. Nu vă este de folos să vă întemeiați pe propria voastră neprihănire. Lucrul de care aveți nevoie este o schimbare a inimii. Vă trebuie această experiență înainte de a fi în stare să îndreptați pe alții; căci „din prisosul inimii vorbește gura”. Mat. 12, 34.

„Voi trebuie să fiți buni înainte de a putea face bine. Voi nu veți putea exercita o înrâurire care să transforme pe alții înainte ca inima voastră să se fi umilit, să se fi curățat și să se fi făcut mai blândă prin harul lui Hristos. Atunci când această schimbare a fost înfăptuită în voi, va fi tot atât de firesc pentru voi ca să trăiți pentru a binecuvânta pe alții, cum este pentru trandafir de a da florile lui mirositoare, sau pentru viță ciorchinii aurii.

„Dacă Hristos, „nădejdea slavei” este în voi, nu veți mai avea niciun fel de plăcere a pândi pe alții pentru a le descoperi greșelile”

„Acela care privește adesea asupra Crucii de pe Golgota, amintindu-și că păcatele sale au așezat pe Mântuitorul acolo, nu va mai încerca niciodată să evalueze gradul vinovăției sale în comparație cu aceea a altora. El nu se va mai urca pe scaunul de judecată pentru ca să aducă învinuiri împotriva altora. Nu poate fi niciun spirit de critică sau înălțare de sine din partea acelor care umblă în umbra Crucii Golgotei”.

„Un spirit blând, o purtare nobilă și atrăgătoare vor mântui pe păcătoși și vor acoperi o mulțime de păcate. Descoperirea lui Hristos în propriul vostru caracter va avea o putere transformătoare asupra tuturor acelor cu cari veniți în legătură. Fie ca Hristos să Se manifeste zilnic în voi și El va descoperi prin voi energia crea-

toare a Cuvântului Său, — o influență blândă, convingătoare și totodată puternică pentru a crea din noi alte suflete după frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru”. Idem, pag. 180—185.

Isus ne invită să ne suim pe muntele Golgota. Pentru cei cari trăiesc la piciorul Golgotei, spiritul de condamnare face loc iubirii; problema reformei altora și aceea a Bisericii nu se mai pune. Nu mai rămâne decât aceea a înnoirii inimii. Ea se traduce printr-o dorință arzătoare de a muri față de sine însuși, pentru a fi găsit în Hristos, pentru a iubi, a trăi și a lucra ca El. Simțind abuzul propriei lui stări nenorocite, sufletul strigă la Dumnezeu, suspină după prezența Sa, și dorește pe deasupra o deplină biruință și sfințenie. Mereu mai adânc, Spiritul Crucii pătrunde acest suflet până ce îl inundă și îl învăluiește când va veni vremea Rusaliilor de pe urmă a ploii târzii.

Redeșteptarea adventă a fost o mișcare a membrilor laici

Pentru un cercetător nepărtinitor al izvoarelor istoriei Advente, este evident că redeșteptarea Adventă din prima parte a ultimului secol a fost într-o mare măsură lucrarea membrilor laici, atât în America cât și în alte țări. Istoria predicării soliei îngerului dintâi în țările scandinavice este bine cunoscută. „Predicarea primei solii în Suedia a ridicat multă împotrivire, iar experiența celor cari au luat parte în această mișcare este plină de interes. Solia a fost adusă în țara aceasta din Anglia. În provincia Orobo a început să fie proclamată în anul 1843 de mai mulți membri laici. Aceștia au predicat cu multă seriozitate că ceasul judecății a venit, și un interes foarte mare a fost trezit în-

tre oameni. În toamna aceluiaș an doi tineri au fost mișcați pentru a vesti solia. Oamenii se adunau în număr foarte mare pentru a asculta predicile lor, și adunările se țineau fără întrerupere zi și noapte, câteodată în case particulare, iar câteodată în păduri. Mulți au fost treziți din nepăsarea lor și conduși la mărturisirea păcatelor lor căutând har și iertare în Numele lui Isus”. — E. G. White, în „Schite istorice”, pp. 202, 203.

Acești tineri, cu toată împotrivirea ce au întâmpinat-o predicau înainte, susținând că Duhul Sfânt este care-i mână pe ei să ducă solia de avertizare. Mulți s’au opus mișcării și prin influența lor unii din aceia cari predicau solia au fost aruncați în închisoare. În

multe locuri unde cei cari predicau apropiata venire a lui Hristos erau aduși în felul acesta la tăcere, Dumnezeu a găsit cu cale să trimeată solia într'un mod minunat, prin copii. Deoarece ei erau într'o vârstă fragedă, legea țării nu le putea interzice, așa că ei predicau neîmpiedecați.

Mișcarea a început în mod deosebit între oamenii din clasa de jos și în locuințele umililor lucrători se adunau oamenii pentru a auzi solia. Copiii — predicatori erau în cea mai mare parte din clasa săracă. Unii din ei nu aveau mai mult decât șase sau șapte ani... El a vărsat Duhul Său peste copii pentru ca lucrarea să fie terminată". — „Marea Luptă” Ed. Engl. pp. 336. 367.

„O mare redeșteptare a început între oameni. Mulți bețivi au devenit oameni cumpătați; hoți întorceau lucrurile furate, mărturisindu-și păcatele lor; se cerea iertare pentru relele făptuite. S'a săvârșit o lucrare așa cum niciun predicator cu pregătire și talent nu ar fi fost în stare să o facă”. — „Schite istorice”, p. 206. Loughborough zice că aceeași mișcare a copiilor a fost văzută într'o măsură oarecare în Norvegia și Germania.

De asemenea și în alte țări solia despre apropiata venire a Domnului Isus a fost dusă de către membrii laici. Kolber din Bavaria era un învățător; Ramos Moria din Argentina era un fermier; profesorul și doamna O. S. Burnhan din Kalos, insulele Kauai, insulele Sandwich, erau învățători și au raportat că în strigătul din miezul nopții din 12 Octombrie 1843 ei proclamau doctrina adventă în acest loc îndepărtat și o grupă de credincioși se închinau împreună cu ei.

Căpitanul A. Landers din Liverpool a publicat o carte în 1839 intitulată „O voce adresată Britaniei și Americii printr'o documentare scripturistică despre a doua venire a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. El și-a făcut partea sa pentru a avertiza națiunile de limbă engle-

ză, aducând la cunoștința lumii împlinirea profețiilor din Daniel.

Mai erau și alți laici în Anglia cari cu seriozitate și-au unit puterile lor cu ale lui Edward Irving în predicarea soliei într'o parte și în alta. „Irving, împreună cu Huttley Frere și Henry Dumond au orânduit o mare conferință profetică în casa lui Drumond din Albury Park. Au fost prezenți patruzeci și patru, cea mai mare parte fiind clerici, iar unii, ca Drumond, bărbați din parlament, sau din armată, ori alți laici cari erau creștini serioși”. — „Istoria Pionierilor”, p. 164.

În Germania și Rusia în deosebi, lucrarea de binevestire a soliei îngerului al treilea a fost făcută de laici. Conradi a raportat în Review and Herald din 15 Decembrie, 1892, după cum urmează: „Lumina arătată în Germania și publicațiile cari arată aplicarea celor două mii trei sute de zile noptimi sunt împrăștiate pretutindeni. O redeșteptare religioasă a urmat, în mod deosebit în Wurtemberg, și când a început persecuția, sute de familii au plecat în Rusia de Sud și au propovăduit solia între concetățenii lor cari se mutase aici cu mult înainte. Deoarece pastorii au închis bisericile lor cu foarte puține excepții, ei vor ține orele lor de adunare în case private. Sute erau convertite. Un fermier rus a fost convertit la aceste ore și apoi a început lucrarea sa între ruși”. — „Marea Adventă”, p. 102.

În America, William Miller, era un fermier în etate de cincizeci de ani, când a simțit povara de a spune și altora ce a descoperit el în studiile sale. El fusese căpitan în armata Statelor Unite în timpul războiului din 1812. Olsen zice despre el: „Cel mai de seamă pionier al doctrinei despre apropiata venire a lui Hristos, a fost William Miller, un baptist laic”. — „Originea și Progresul”, p. 107. În ziua de 14 Septembrie 1833 biserica baptistă locală în care el era membru, i-a dat autorizația de a predica. „El a început să predice vederile sale proprii după cum avea ocazie, rugându-se ca vreun

predicator să simtă puterea lor și să se devoteze predicării lor. Dar el nu putea să scape de convingerea că el avea o datorie personală de îndeplinit, anume de a duce solia... .

După cum Elisei a fost chemat din urma boilor pe câmp, pentru a primi mantaua consacrării la slujba de profet, așa a fost chemat William Miller să-și lase plugul, și să descopere oamenilor tainele împărăției lui Dumnezeu”. — „Marea Luptă”, pp. 330, 331.

Nu mulți predicatori au fost atrași de această mișcare, dar ea a luat loc în inima laicilor. „Relativ erau puțini predicatori, totuși, cine avea să primească această solie; de aceea într'o mare măsură ea se socotește umililor laici. Fermierii și-au lăsat câmpurile lor, mecanicii sculele lor, comercianții mărfurile lor, funcționarii pozițiile lor; totuși numărul lucrătorilor era mic în comparație cu lucrarea ce trebuia săvârșită”. — „Marea Luptă”, pp. 368. Sute de laici mergeau în toate părțile, predicând solia.

În revista „Strigătul din miezul nopții”, se scria: „Lăsați ca cei cari cred în apropiata venire a lui Hristos să se considere pe ei înșiși ca trimeși spre a predica. Dacă aveți o casă, invitați vecinii în ea și spuneți-le ce știți. Țineți adunări de rugăciune și ore de studiu biblic. Nu pierdeți nicio ocazie spre a atrage atenția către acest subiect important, pentru ca atunci când Hristos va veni să ne găsească pe toți ca niște slujitori înțelepți și credincioși, cari dau fiecăruia hrana la vremea potrivită”. — „Home Missionary”, Aprilie, 1896.

Că aceste instrucțiuni au fost urmate de către primii credincioși adventiști se poate vedea din studierea primelor izvoare. Unul dintre cei mai romantici predicatori laici din primele zile ale adventismului, a fost Căpitanul Iosef Bates. El își petrecuse viața pe mare și s'a retras cu cea ce era socotit în acele zile suficient pentru a trăi. Fiind convins de solia lui Miller, el a prins spiritul

evangelistic și a început să spună și altora ce știa el. El a plecat în statul Maryland și în insulele de pe coasta statului Massachusetts, predicând că Hristos vine iarăși.

James White a fost un învățător de țară, în etate de 21 ani când a primit însărcinarea de a predica solia despre apropiata venire a lui Hristos. El zice despre sine: „Eu am lăsat totul. A putea învăța pe alții și a mă pregăti pe mine pentru aceasta, a fost marea țintă ce o aveam înaintea mea. Eu mi-am cumpărat harta care ilustra profețiile lui Daniel și Ioan, folosită pe vremea aceea și aveam un bun asortiment de publicații cari vorbeau despre felul, ținta și timpul venirii a doua a lui Isus. Cu această hartă atârnată înaintea mea, cu aceste cărți și Biblia în mâinile mele, eu am petrecut mai multe săptămâni în studiu, care mi-a dat mie o vedere mai clară a subiectului. Eu simțeam că trebuie ca numaidecât să merg în marele câmp copt pentru seceriș, să fac ce puteam pentru a face să răsunе solia: De aceea mi-am pregătit trei lecturi. Nu aveam nici cal, nici șea, nici hățuri, totuși simțeam că trebuie să merg. Dar tatăl meu mi-a dat un cal pentru iarnă, iar predicatorul Polley mi-a dat o șea veche și câteva bucăți de hățuri. Cu bucurie am primit aceste lucruri, apoi cu multă grijă am îndreptat scările cari erau îndoite, pe o buturugă, am cusut bucățile de hățuri la un loc, mi-am luat harta împăturită împreună cu câteva broșuri despre a doua venire pe cari le-am pus în buzunarul paltonului și apoi am părăsit casa tatălui meu... În Ianuarie 1843, am plecat călare, foarte sumar îmbrăcat, fără bani, spre a merge mai bine de 150 km printre străini... O sută de suflete au fost câștigate în urma lecturilor mele în timpul celor 6 săptămâni” — „Intâmplări din viață”, p. 72. James White a fost întărit prin binecuvântare de denominațiunea creștină, câțiva ani mai târziu, dar și-a început lucrarea sa ca un entuziast tânăr evangelist laic.

Un exemplu despre lucrarea personală făcută de credincioșii adventiști se poate vedea în viața Elenei Harmon, mai târziu E. G. White. James White zice despre dânsa: „Pentru prima dată am întâlnit-o în orașul Portland, în statul Maine. Ea era pe atunci o creștină din cele mai devotate. Cu toate că avea numai 16 ani, era o lucrătoare pentru Isus în public, cât și din casă în casă. Ea era o adventistă hotărâtă”. — „Schite din viață”, p. 126. Elena White zice despre sine: „Dese ori vizitam familii și eram ocupată cu rugăciuni serioase pentru cei apăsați de frică și disperare”. Idem pp. 188. „Eu aranjam adunări cu prietenii mei dintre cari unii erau cu mult mai bătrâni decât mine, iar unii făceau parte dintre cei căsătoriți. Un număr dintre ei erau vanitoși și neîn stare de a gândi; experiențele mele le sunau ca niște povești, iar ei nu luau în seamă stăruințele mele. Dar eu m'am hotărât să nu încetez niciodată eforturile mele pentru aceste suflete scumpe, până când nu se vor preda lui Dumnezeu. Mai multe nopți le-am petrecut în rugăciune serioasă pentru aceia pe cari am căutat să-i aduc la un loc spre a ne ruga și a lucra cu ei. Unii dintre ei veneau la adunare de curiozitate spre a auzi ce am de zis; alții mă îndemneau să fiu stăruitoare în eforturile mele, în mod deosebit atunci când ei arătau interes din partea lor. Dar la fiecare din aceste mici adunări eu am continuat să îndemn și să mă rog pentru fiecare în parte până când fiecare din ei s'au predat lui Isus, recunoscând meritele iubirii Sale iertătoare. Fiecare dintre ei erau convertiți la Dumnezeu. Noapte după noapte în visurile mele se părea că lucrez pentru salvarea sufletelor. În astfel de timpuri, persoane diferite au fost prezentate minții mele; acestea au fost căutate de mine mai târziu și m'am rugat împreună cu ele. În toate cazurile, afară de unul, aceste persoane s'au predat lui Dumnezeu. Unii dintre frații formalști spuneau că eu aș fi prea zeloasă pentru mân-

tuirea sufletelor; dar timpul mi se părea atât de scurt, încât toți acei cari aveau o nădejde în fericita nemurire și priveau spre a doua venire a lui Hristos, trebuia să lucreze fără încetare pentru cei cari stăteau încă în păcatele lor pe marginea grozavei prăpăstii”. — „Experiența și învățăturile creștine”, pp. 33. 34.

Renașterea adventă a fost într-o așa măsură o mișcare a laicilor încât oamenii erau influențați să o respingă din cauza lipsei de o conducere clericală. „Faptul că solia a fost într-o mare măsură predicată de laici, a fost adus ca un argument împotriva ei”. — „Marea Luptă”, p. 300.

Aceasta s'a putut vedea și în experiența care este cunoscută sub numele de „Strigătul dela miezul nopții”, când s'a putut vedea o reînnoire a evanghelismului laic. „Nu au fost cei mai talentați, ci cei mai umiliți cari au fost cei dintâi cari au auzit chemarea și au ascultat de ea. Fermieri și-au lăsat recolta lor pe câmp, mecanici și-au lăsat uneltele lor și cu lacrimi și bucuroși au plecat să dea avertizarea”. — „Marea Luptă”, p. 402.

În această solie a ingerului dintâi, noi vedem o lucrare mondială care a fost săvârșită fără organizare, cu puțin ajutor din partea unor predicatori educați, de o grupă de laici plini de entuziasm, convinși și plini de spirit Sfânt.

H. F. B.

ANUNȚURI

Conferința Bucegi-Marea roagă pe frații și surorile cari s'au refugiat din Cadrilater să anunțe de urgență, numele și pronumele, Comunitatea din care au făcut parte, localitatea unde se află în prezent și cine deține registrele comunității. Toate cele de mai sus se vor trimite pe adresa fratelui C. Andrieș, str. Eduard Grant 25, București II.

Un frate, gospodar bine înstărit, dorește să înfieze un copil dela 5 ani în sus, care să îndeplinească următoarele condițiuni: să fie un copil credincios și ascultător, inteligent, vioi și drăguț. Cei interesați se vor adresa: Marin Săndulescu, Comuna Udupu-Jud. Teleorman.

Porunca VII-a din Decalog

Dacă chiar cugetele inimii fac pe un om să fie necurat, atunci este învederat că numai înfrânarea dela obiceiuri stricate nu este în deajuns. Trebuie să aibă loc o curățire a izvorului, care face ca apa să fie murdară. Trebuie cercetat, și dat afară tot ce alimentează și necurățește cugetul. Aceasta ne impune să fim cu băgare de seamă și la literatura pe care o cetim, la sporturile, recreațiile, distracțiile, tovărășiile, și la tonul general al Comunității în care viețuim și la școala la care iau parte copiii. Toți acești factori vitali influențează pe tânăr și bătrân. Acela care dorește să-și păstreze cugetul curat, trebuie să fie cu grijă la alegerea obiectelor și a materialului de cugetare, pe care voește să și-l însușească. E greu să umbli cu cărbuni și să nu le murdărești.

S'ar putea spune mult despre influența vătămătoare a unei mari părți din literatura populară. Numele unor anumite case de publicitate sunt considerate a fi o garanție despre o bună literatură, și totuși nu sunt așa. Puține publicații au rămas nemolipsite de spiritul stricăciunii, din cauza dorinței după popularitate și necesitatea de a distribui cât mai multe scrieri în popor, spre a-și putea menține existența. A existat un timp când cele mai multe reviste aveau o solie, când ele apărau toate același lucru și se simțeau datoare să facă această contribuție. Câte un bărbat credea că are ceva de spus, și pentru a spune aceasta mai cu efect, edita o gazetă oarecare. Această publicație era organul prin care el își da publicității ideile sau convingerile lui, și fie că poporul voia să asculte sau nu, el își vestea solia. Este însă un mare contrast între asemenea convingeri și multe din gazetele de astăzi. Multe din acestea nu au altă țintă decât o obține o listă de abonați mai mare prin oricare mijloc îngăduit de lege.

(Urmare)

de Prof. M. L. Andreassen

Facultatea de Teologie
Washington

Ca slujitori ai publicului, publiciștii au însă o răspundere. Nu numai un predicator, dar chiar și un publicist nu ar trebui să zică: „Eu dau oamenilor aceea ce le place. Dacă ei ar dori lucruri mai bune, le-aș da mai bune. Publicația mea dovedește că eu servesc poporului, așa cum îi place lui să fie servit”.

Incurajarea poftelor josnice

„In viața publică de astăzi avem de rezistat unei influențe foarte vătămătoare. Nu voim să osândim pe toți publiciștii. După cum s'a spus în altă parte și cu altă ocazie, că sunt încă șapte mii în Izrail cari nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal, există deci și dintre publiciști mulți, cari își simt răspunderea și fac tot ce pot ca să ajute. Sunt însă prea mulți alții cari nu au un astfel de simț al răspunderii. Acest lucru e semnificativ.

Dar punctul care ne interesează însă în mod deosebit este, că, dacă voim să ne păstrăm sufletele noastre și sufletele copiilor noștri, trebuie să ne păzim de tot ceea ce ademenește spre corupție și demoralizare. Cea mai puternică din aceste influențe este cetirea de scrieri ușurate care sunt prezentate publicului spre vânzare. Mergeți la un chioșc obișnuit de ziare, și numărați cele expuse acolo. Scriitorul acestor rânduri a făcut aceasta odată. El a găsit 55 de publicații cari tratau despre dragoste și crime, unele din ele aveau titluri foarte sugestive, și numai șapte jurnale erau cari puteau fi socotite ca având o bună reputație. El a mai mers și în altă parte, unde a găsit același lucru, dar

cu oare care deosebire de proporție. Această situație pune o mare răspundere asupra părinților de a lua seama și a îndruma bine pe copiii lor ca să fugă de momelile murdare cari sunt expuse pretutindeni, și de stricăciunea care este în lume prin poftă”.

Cum să ne păstrăm cugetul curat

După cuvintele lui Isus, cugetele rele, poftitoare și murdare sunt adultere. Cum să ne păstrăm cugetele curate? Un lucru îl putem face: Să fim cu prevedere la ceea ce cetim. Aceasta nu este ușor, totuși poate fi făcut mult în această privință. Noi putem îndepărta din mintea noastră tot ce știm că este rău. Numele unei gazete, al unei reviste, sau cărți, este adesea în deajuns pentru a constitui un avertisment. Noi putem hotărî ce să citească copiii noștri, până la o anumită vârstă, și să le dăm numai asemenea scrieri cari sunt aprobate și recomandate. Dar nici aceasta nu este în deajuns; găsim uneori că nici aceea ce poartă pecetea aprobării nu e totdeauna sigur. O tânără istorisea odată scriitorului acestor rânduri, că tatăl ei i-a dat niște reviste de cetit când era încă copilă, arătându-i cu grijă și ce articole să citească. Nu i-a trebuit însă mult până să constate, că erau foarte interesante și articolele ce nu fusese însemnate, și fi-rește, ea a întrebuintat mai mult timp pentru acelea, de sigur fără să știe tatăl ei. Aceasta pare a ne da să înțelegem că e mai bine să nu avem în jurul nostru gazete sau cărți pe cari nu dorim ca să le citească copiii noștri.

Un tablou văzut odată e greu să-l mai îndepărtezi din memorie. El face îndeosebi o impresie adâncă și durabilă asupra persoanelor nevârstnice și tinere. Tocmai acest lucru pune o grea răspundere asupra celor cari procură material pentru facerea de filme

spre a fi prezentate publicului. În fiecare zi, milioane de oameni asistă la filme cinematografice. Și printre spectatori sunt mulți copii. E sigur a-i lăsa să meargă acolo? Cred că răspunsul va fi negativ. Atâtea lucruri rele, sunt amestecate cu cele câteva lucruri bune cari pot fi arătate acolo, încât e greu să le distingi pe acestea din cele rele. Zugrăvirea viciului, a crimelor și a infernului nu călăuzește la bine, și nu încurajează deprinderile bune. Expunerea exceselor chiar a ce este drept în sine, a îmbuibărilor și bețiilor, a iubirii de câștig și a triumphiurilor conjugale, nu aduce niciun bine.

Nu tăgăduim că uneori sunt arătate și filme cari pot fi considerate de preț într-o câțva, dar, în general, se arată, în același timp și un alt film care face cu neputință să alegem numai pe cel bun. Și atunci, ceea ce poate fi o binecuvântare și un ajutor devine un blestem.

Puține lucruri au contribuit atât de mult la scoborîrea nivelului moral al popoarelor ca cinematograful. Păcatul e înfățișat atractiv, și crima aducătoare de câștig. Făcătorii de rele sunt înfățișați ca eroi, iar criminalii ca oameni viteji. Virtutea înfățișată ca ceva neplăcut și neinteresant, iar viciu ca ademenitor și atrăgător. Numai Dumnezeu cerului cunoaște răul care a ieșit din această formă de distracție. Ea a contribuit mult la călcarea poruncii a șaptea.

O răspundere grea zace asupra părinților, de a da copiilor lor cel mai bun sprijin posibil, ca să crească sub influențe cari să ajute în loc să împiedece dezvoltarea spirituală. Deși celelalte lucruri sunt egale, totuși locul de crescut copiii e mai bun la țară decât la oraș. Totuși puțini dintre noi au posibilitatea să facă această alegere. Noi trebuie să trăim acolo unde este lucrarea noastră, și trebuie să facem tot ce putem mai bine în împrejurările în cari ne găsim. Dar dacă luăm lucrurile în serios, e posibil să facem și mai mult decât ne-am închipui că

putem face. Dumnezeu poate găsi o cale, dacă avem destul interes ca să-I spunem Lui păsurile noastre și dacă căutăm ajutorul Său. Vremea minunilor n'a trecut încă.

Dacă părinții doresc ca micuții lor să crească nemolipsiți de răul care ia proporții, și să rămână cu cugetele curate, atunci ei trebuie să înceapă a-i învăța de timpuriu. Este un lucru foarte ciudat că copiii încep încă de mici să prindă și să istorisească lucruri murdare și sugestive. Părinții trebuie să fie trezi. Mulți însă nu-și dau seama în ce timp trăiesc. Ei văd lucrurile ca pe vremea când erau ei copii, și nu-și dau seama că lumea a înaintat departe, de atunci și până acum. Mulți s'au trezit înspăimântați, alții însă dormitează încă. E nevoie de o veghere continuă, dacă voim să ne salvăm pe noi înșine și pe copiii noștri.

Adulterul spiritual

Porunca a șaptea, ca și celelalte își are și o aplicație spirituală, pe care nu trebuie s'o trecem cu vederea. Adulterul trupesc, însoțit de necredințioșia în căsătorie și de călcarea altor voturi, este un păcat revoltător, o prostituare a celor mai sfinte energii ale trupului prin desfrânările sensuale. Dar adulterul spiritual, — necredințioșia față de Dumnezeu și față de voturile noastre față de El, — e și mai rău. Discutând asupra acestui principiu, Pavel zice: „Căci femeia măritată este legată de bărbatul ei, prin lege, câtă vreme trăiește el; dar după ce moare bărbatul, este deslegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, cât îi trăiește bărbatul, ea se mărită după altul, se va chema adulteră; dar dacă-i moare bărbatul, este deslegată de Lege, așa că nu mai este desfrânată, dacă se mărită după altul. Rom. 7, 2, 3. După ce lămurim că nu este legal pentru o femeie să se unească cu doi bărbați, el face aplicația următoare: „Tot astfel, frații mei, prin trupul lui Hristos, și voi ați murit în ce privește Legea ca să fiți ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roada pentru Dumnezeu“. V. 4.

Primind pe Hristos, noi ne-am unit cu El. Mai înainte noi am fost căsătoriți cu „omul cel vechi“, cu păcatul, cu cel rău, și cu Satana. Noi i-am adus destule roade. Dar acum „sunteți“ ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roada pentru Dumnezeu“. Noi trebuie să ținem hotărît sau cu unul sau cu altul. Dacă dorim pe Hristos, trebuie să părăsim pe omul cel vechi. A fi și cu unul și cu altul nu e de recomandat; aceasta e ceva josnic și desigurător. Nici buna cuviință nu dictează ca o persoană să fie căsătorită cu unul și să trăiască pentru altul. Așa ceva însemnează adulter spiritual.

Mulți cari se laudă că n'au călcat porunca a șaptea în ce privește litera ei pot fi vinovați totuși de necredințioșie spirituală. Noi nu ne-am dat seama cât de odios este păcatul. A păcătui împotriva iubirii este cel mai mare dintre păcate. În timp ce creștinul se ridică împotriva relelor din prezent, el nu trebuie să se facă vinovat de poligamie spirituală. După ce a primit pe Hristos, el trebuie să rămână curat de orice alte legături.

Dela noi se cere nu numai ca să iubim neprihănirea, dar și ca să urim păcatul. Despre Hristos stă scris: „Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea“. Ebrei 1, 9. Este tot atât de important a învăța să urăști, după cum este important a învăța să iubești. Această ură față de rău joacă un mare rol în ce privește mântuirea noastră.

Totți avem nevoie de rugăciune către Dumnezeu, ca să ne dea cugete și inimi curate. Numai cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu.

A N U N Ţ

Vând mașini de tricotaj noi, diferite numere. Dau și lecții de tricotaj în scurt timp, celor ce vor să învețe tricotajul. Adresa: Ilie Fircă, Str. General Eustațiu 47 (prin Ferentari) București IV.

Cântecul iernii

„Și dacă ați făcut unuia din acești
mai mici frați ai Mei Mie Mi-ați fă-
cut”.

Mântuitorul

De câteva zile tot fulguese. Ici și colea — prin bățatură — s'a așternut câte un petec alb de zăpadă. Din pricina gerului prea mare, încă nu a prins să ningă în voie.

Dar a fost deajuns! Jocul fulgilor de zăpadă m'a smuls prezentului și an cu an, m'a tot purtat în spre trecutul pierdut în depărtare. Din gloata diferitelor întâmplări, am început să mă culeg, și în sfârșit, să mă regăsesc!

„Arareori acum, mă chiamă șoapte
[sfinte —

Un freamăt de argint, de dincolo
[de vreme.

Și-aud și-acum — în gând — co-
[pilul care geme,

Ce-ar vrea să radă iar, cù buze
[rumenite”. —

Și prins în mirajul amintirilor din copilărie, am încercat sentimente destul de duioase.

Era iarna. Zăpada zăcea în mormane mari pe străzi, iar vântul sufla puternic. Mă întorceam dela școală și grăbeam spre casă. Gândurile cari mă preocupau nu le pot preciza; un lucru știu bine minte: picioarele și mâinile îmi erau înghețate tun! Ajungând acasă, măicuța mi-a luat imediat mâinile și a început să le frece ușor; în felul acesta m'am desghețat cu încetul.

Curând au sosit și surioarele mele dela școală; spre marea mirare a noastră a tuturor, am observat că odată cu ele a intrat și o fetiță de vreo 8 ani, îmbră-

cată foarte subțire și sărăcăcios. Se vedea că și ea suferea de boala de care suferisem eu: era și ea înghețată! Buna mea măicuță și-a luat din nou meseria ei atât de binefăcătoare și a început s'o frece ușor pe mânuțe, apoi pe piciorușele învelite în niște cărpe și i-a dat niște ciorăpei groși spre a-i ține căldură. A rămas la noi până seara. În tot acest timp, noi copiii — curioși din fire — am tot întrebat-o multe, multe lucruri. Ba îmi amintesc că nu avea o mână; am tot încercat s'o iscodim să aflăm secretul acesta dureros. La multe din întrebările noastre, mititica pleca capul sfioasă, rușinată și nu ne răspundea nimic.

Dar, din toate cele întrebate, am desprins următoarele: era orfană de tată; măicuța ei lucra

din greu pe la casele oamenilor, spălând rufe, făcând curățenie, pentru ca în felul acesta să câștige traiul destul de amar al ei și al copilitei sale.

De sigur că pe atunci nu prea mă pricepeam să citesc în fața omului, cele ce zac în suflet și-l chină. Azi însă, când las să se împropăteze amintirea acelei ființe plâpânde — trăsăturile ei palide — nu pot ceti altceva de pe fața micuței decât dovada unei abundente sărăcii; în tăcerea ei simt acum că se ascundea taina tristeții și a suferinței.

Durerea celor mulți, abia în timpul acesta al iernii poate fi văzută mai cu deosebire. Și cât de mulți sunt acei cari nu îndrăznesc să se apropie de noi și să ne spună păsul! Cât de mulți rabdă zile întregi de foame și tremură de frig, pentru că se tem ca — nu cumva — spunându-și suferința, să fie și mai umiliți și să li se dubleze suferința prin cuvinte nesănătoase.

Care este datoria noastră? Ce facem noi pentru alinarea popului de dureri care amenință din nou lumea celor „buzdugăniți de soartă”? Nu cumva așteptăm să vină la ușa noastră, să tremure de frig cerșindu-ne mila? Și, când vin la noi: cum ne purtăm cu ei? Li primim să se încălzească, le dăm ceva de mâncare și-i mângâiem în nevoile lor?

Sau . . . în sgomotul planurilor și al bucuriei, nici nu auzim ciocăniturile sfioase la ușa noastră!? Și aceasta face parte din „cântecul iernii”. În timp ce unii se bucură de zăpada și de gerul care se lasă peste fire — gândindu-se la plăcerile pe cari li le oferă acestea — sunt mulți, atât de mulți, cari privesc plini de gânduri îngrijorătoare spre înaltul cerului!

Intr'o iarnă, pe când viscoala de-ți tăia suflarea, o măicuță sărăcăcios îmbrobodită se apropia de curtea unei familii mai cu stare. Plină de teamă deschise poarta și se îndreptă spre geamul lu-

minat al casei. Râsul sglobiu al unui copilăș pătrunse urechile ei, și inima-i de mamă începu să tremure, să prindă curaj, să plângă . . . gândind la micuțul ei de acasă care o aștepta cu ceva de ale mâncării. Incepu să bată ușor în ușa casei. În loc de răspuns, prinse câteva frânturi din convorbirea celor din casă:

— „Ninge tare, zici, măicuțo?

Știi, așa de bine-mi pare!

Măine ies cu săniuța

Să-i spun tatii s'o repere!

„Da, mămico: sunt cuminte, dar

[. . . te uită: la păpușe

li lipsește o mânușe!”

— „Las' că-i cumpăr niște lână

Și-am să-i fac chiar eu, de mână!”

— „Vreau să ningă mult, mămico!

Și să vină-așa zăpada:

Cu grămada!”

Și sărmana femeie a tot ciocănit sperând că va fi auzită. În cele din urmă a început să plângă:

„Nimeni, nimeni nu m'aude!

Și, e — poate — chiar mai bine!?

Ce le pasă lor de mine?

Să le stric, cu-a mea durere,

Bucurie și plăcere?

O! . . . la voi este lumină,

Și vă este masa plină, . . .

Și aveți căldură'n casă:

Ce vă pasă?!

Ce vă pasă că 'n zăpadă,

În tot lungul cel de stradă:

Am bătătorit cărare,

Tot cerșind la fiecare!?

Colo, în colibă joasă:

De-ați veni să stați la masă —

Eu v'aș da, cu 'mbelșugare:

O bucată de răbdare!

Și v'aș spune cum se face,

Că 'n colibele sărace —

Când afară viscolește

Și cumplitul ger tot crește:

Se aude în tăcere

Un refren plin de durere . . .

Și cu-o tainică rugare,

Ei se culcă fiecare:

„Indurare!”

„Nu! La ce să știți voi, oare,

Ceea ce pe noi ne doare?

Ca apoi, așa în silă,

Să ne dați ceva de milă?

Nu vrem masa cea bogată:

Vrem iubirea voastră, toată!

„Văd că nimeni nu m'aude,

Și, e — poate — chiar mai bine:

Ce le pasă lor de mine?!” —

Și a plecat sărmana măicuță plângând, neauzită, nevăzută, în timp ce acasă o aștepta micuțul ei plin de nerăbdare și cu gurița plină de . . . foame!

Cântecul iernii!

Care este tonul pe care-l dăm noi pentru acest „cântec al iernii”?

Nu cumva și dela ușa noastră pleacă plângând câte o măicuță, care a tot așteptat să-i dăm „iubirea noastră toată”? Nu cumva și noi facem tot felul de planuri și ne gândim la tot felul de bucurii pentru timpul de iarnă în care am intrat, și — în tumultul acestora — nu cumva urechea noastră nu mai prinde ciocăniturile timide dela ușa noastră?

„Ștergeți lacrima durerii!” este îndemnul pentru ca acest „cântec al iernii” să fie intonat de buzele celor nevoiași cu: „Binecuvântat să fie Dumnezeu!”

Să nu uităm: **Matei 25, 40.**

Kieltsch Michael

Cartina „Samariteanul Milos” a adventiștilor de Ziua Șaptea din Iași, lucrând cu multă stăruință a ușurarea lipsurilor celor în nevoie în timp de iarnă.

Misiunea Internă

Programul pe luna Ianuarie

Cugetări pentru anul 1941

Alt an a trecut în istorie. Ceasul este târziu. Generația mișcării adventive trebuie să se apropie de încheierea ei. Sfârșitul tuturor lucrurilor este la ușă. Dar mai înainte ca Domnul Isus să poată veni în glorie, lucrarea de răspândire a Evangheliei ca o mărturie pentru orice suflet — nu numai din țările îndepărtate — dar și din cuprinsul Comunităților, trebuie terminată.

Realizarea acestui fapt solemn ne îndeamnă să cugetăm serios. O consacrare individuală din partea fiecărui Adventist de Ziua Șaptea este o chemare urgentă a ceasului.

Hotărâri pentru anul 1941

Pentru a grăbi revenirea lui Isus printr'o răspândire eficace a Evangheliei, îmi propun cu ajutorul Domnului următoarele, pentru anul 1941:

1. Să vestesc solia Evangheliei într'un fel cât mai atrăgător cu putință, ducând o vieață plăcută lui Dumnezeu.

2. Să nu las să treacă măcar o zi în anul 1941 fără să fi vorbit cel puțin unei singure persoane despre adevărurile divine.

3. Să atrag atenția părinților mei, prietenilor și cunoscuților mei asupra adevărului prezent, fie prin viu graiu sau prin scris.

4. Să consider căminul meu drept casa lui Dumnezeu, în care voi invita, asemenea lui Corneliu, pe frațele predicator împreună cu vecinii și prietenii mei, pentru a face studii biblice săptămânale.

5. Să împrăștiu sămânța Cuvântului lui Dumnezeu printr'o lucrare regulată misionară, în special prin distribuire de tractate și invitații la adunare, precum și vânzare de literatură.

6. Să iau parte la lucrarea sistematică din casă în casă cu seria de diferite broșuri, printre vecini și alți locuitori ai localității mele, pentru a trezi acolo un interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu.

7. Să întăresc prin rugăciunile mele de dimineață și seară mâinile servilor

lui Dumnezeu din țara noastră și din câmpurile misionare.

8. Să ajut prin credințioșia mea în darea zecimii și darurilor, la întreținerea eforturilor misionare a popoului advent.

9. Să mă consider obligat să ajut pe aproapele meu în toate necazurile sale, nefăcând nicio deosebire.

10. Să mă liberez de orice lucru care a fost o piedecă în calea mea de consacrare deplină servirii lui Hristos.

Studiu Biblic

In căutare

1. Invățăturile cari se pot trage din misiunea încredințată de Abraam lui Eliezer: să caute o femeie pentru fiul său. Gen. 24.

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă 4 Ianuarie, 1941

Text misionar: Ioan 1, 40. 41. 43. 45.

Odată cu începerea unui nou an, îngrijiți-vă să vă procurați și „Servieta misionară”

Strângerea rapoartelor.

Sâmbătă 11 Ianuarie, 1941

Subiect: Puterea înviorătoare a iubirii.

Text misionar: Ioan 11, 36.

În Japonia idolii se transmit din generație în generație și sunt considerați ca vrednici de devotare sacră. Tineri pot fi văzuți totdeauna iubind până la nebunie diferiți idoli, pe cari îi consideră ca ființe vii. „Dacă-l iubești mult, va trăi”, sunt învățați copiii japonezi să creadă, și astfel iubesc idolii lor, slăvindu-i și adorându-i peste măsură.

„Dacă-l iubești mult, va trăi”. — Bărbați și femei de pretutindeni au aflat că, dacă doresc mult un lucru bun, dacă puterea dorinței îi face să-l vadă, deseori îl și primesc. „Dacă-l iubești mult, va trăi!” Suflete pe cari căutăm să le salvăm, sunt moarte în greșelile și păcatele lor. Trebuie să le iubim cum a iubit Dom-

2. Ascultarea oarbă a unui bărbat credincios al lui Dumnezeu a contribuit la convertirea unui păgân, care era în căutarea adevărului. Fapte 8, 26—40.

3. Două suflete zeloase sunt apropiate unul de altul, prin Dumnezeu. Fapte 10.

4. Convertit de Dumnezeu și îndreptat spre adevăr, de oameni. Fapte 9, 1—19.

5. Parcurgând 250 de km pentru a căuta un suflet. Fapte 11, 25. 26.

6. Adevăratul scop al primei venirii a Domnului Isus Hristos. Luca 19, 10.

7. Misiunea încredințată de Isus ucenicilor Săi este prezentată în două parabole. Luca 15, 1—10.

8. Măreața misiune încredințată de Gordon Bennett: „Caută-mi pe Livingstone în Africa”, și înfăptuirea ei prin Stanley, este un exemplu pentru toți copiii lui Dumnezeu.

9. Făgăduința lui Dumnezeu dată tuturor servilor zeloși. Matei 7, 7.

nul Isus Hristos pe Lazăr. Iubirea împlânzește inima și produce vieață nouă. În eforturile noastre de a câștiga cel puțin un suflet, trebuie să semănăm sămânța fără a face vreo deosebire de clasă sau de rang.

„Servieta Misionară” își face lucrarea ei minunată în casa fiecăruia dintre noi?

Strângeți rapoartele.

Sâmbătă 18 Ianuarie, 1941

Subiect: „Salvat pentru a salva”.

Text misionar: Marcu 13, 34; Isaia 60, 1—3.

Chemarea este adresată astăzi la tot poporul lui Dumnezeu să se scoale și să se încingă pentru ultima luptă titanică. La această chemare trebuie să răspundă fiecare individual. Lucrarea atât de mare și variată prezentată prin mișcarea noastră, nu poate fi făcută numai de o anumită clasă de lucrători, pentru că fiecare om are în sfera sa individuală și prin talentele sale individuale un loc de împlinit în planul lui Dumnezeu. Cuvântul învățăturii lui Dumnezeu și Spiritul profeției scot în relief importanța răspunderii individuale a fiecărui membru al Bisericii. Cetim clar

Cercul Tabita

O solie către cercurile „Tabita“

că, „dacă fiecare dintre voi ar fi un misionar viu, Evanghelia ar putea fi răspândită repede în toate țările, la toate popoarele, națiunile și limbile”. — „Mărturii”, Vol. VI. p. 438.

Un misionar povestind ce a găsit în una din țările Orientului, spune:

„Nu mult după sosirea mea, am fost invitat să vizitez unele case, dându-mi-se o cărticică mică ce cuprindea numele fiecărui credincios. La fiecare pagină găseam un al doilea nume și întrebând de rostul lui, mi s'a spus că acesta este numele unei femei necredincioase, față de care această femeie credincioasă și-a luat angajamentul să lucreze și să se roage atâta timp până ce devine o creștină. După ce a devenit o creștină, numele ei este transferat pe o altă pagină și în locul ei prima soră își alege o altă femeie, pentru care să lucreze. Astfel numărul credincioșilor a crescut mereu.

Despre o astfel de lucrare sistematică ne raportează și ultimele versete ale capitolului 5 din Faptele Apostolilor. Cetim că, „nu încetau” în lucrarea lor de răspândire a Evangheliei „și în Templu și acasă”. În felul acesta a crescut numărul credincioșilor, după cum este scris: S'a înmulțit numărul ucenicilor”. Fapte 6, 1.

Cei cari intră în casele noastre pot găsi „Servieta Misionară” plină cu literatură?

Strângeți rapoartele.

Sâmbătă 25 Ianuarie 1941

Subiect: Experiențe misionare.

Textul biblic: Ps. 74, 12.

Ca și pe vremea lui David, tot astfel și în zilele din urmă a istoriei pământului, Dumnezeu „dă izbăviri în mijlocul acestei țări”. Este totdeauna o bucurie și o încurajare să auzi ce „izbăviri” dă Dumnezeu prin membrii Bisericii în vecinătatea și în jurul nostru; să primești vești despre succese frumoase ici și colo și să fii informat despre anumite cazuri cari cer rugăciuni și sprijin. Unii poate se descurajează văzând că au numai puțin de raportat. Dar chiar și o experiență în aparență de mică însemnătate poate îndemna pe cineva să lucreze pentru Dumnezeu, și poate aduce rezultate glorioase. În această lucrare nu este hotărâtor cantitatea lucrului ci spiritul și credința cu care se lucrează pentru Dumnezeu. (Unu sau doi membri să povestească experiențe, apoi se va face închiderea cu următorul îndemn: „Fiecare urmaș al lui Isus are o lucrare de făcut ca misionar pentru Hristos, în familie, între vecini, în orașul sau localitatea unde stă. Toți cari s'au consacrat lui Dumnezeu, sunt niște canale de lumină. Dumnezeu îi face ca unelte ai dreptății cari să comunice altora lumina adevărului”. — „Mărturii”, Vol. II. p. 632.

„Pentru că pe săraci îi aveți totdeauna cu voi”. Această declarație a fost confirmată în toate secolele. Au fost totdeauna săraci și nevoiași și aceștia vor fi până la sfârșitul vremurilor. Această împrejurare chiamă pe toți copiii lui Dumnezeu să dovedească un spirit de ajutorare și bunătate față de semenii lor cari se luptă cu greutățile vieții. Unul din lucrurile cele mai importante ale experienței creștine este, „împarte-ți pâinea cu cel flămând, și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acopere-l, și nu întoarce spatele semenului tău”. Isaia 58, 7.

Cei cari recunosc nevoile altora și simt răspunderea lor personală față de cei nevoiași, se vor bucura de făgăduințele minunate ale Domnului. Oare nu spune El acestora, „atunci lumina ta va răsări ca zorile, și vindecarea ta va incolți repede; neprihănirea ta îți va merge înainte, și slava Domnului te va însoți. Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde... Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă, și va da din nou putere mădularelor tale”? Isaia 58, 8—11. În fața acestor făgăduințe, copiii lui Dumnezeu s'au străduit prin toate secolele să vină în ajutorul celor lipsiți de bunuri ale acestei lumi, prin cuvinte amabile și asistență practică.

Una din femeile evidențiate în Noul Testament pentru minunea săvârșită prin ea, este Tabita, o uceniță a primei Biserici Creștine, „care făcea o mulțime de fapte bune și milostenii”. Urmând exemplul ei prețios, stau înființat — după cum știm — în toate Comunitățile noastre Cercuri, cari poartă numele acestei surori vrednice și zeloase, și cari țințesc să micșoreze nevoile și suferințele acestei lumi.

Aceste Cercuri au funcționat bine și în țara noastră în tot timpul anului trecut. Surorile active ale acestor cercuri au binevoit să sacrifice bucurios din timpul lor prețios pentru a pregăti daruri de diferite feluri pentru cei nevoiași și suferinzi, înlăturând astfel tristețea din inimile multor tați, mame și copii săraci și aruncând

în sufletele lor o scânteie de bucurie și nădejde. Iubite surori, aceste fapte mărețe nu le-ați făcut oamenilor, ci... lui Isus. La sfârșitul vremurilor și la începutul veșniciei, Mântuitorul vă va invita să intrați în Impărăția Sa, zicându-vă: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Impărăția... Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat... am fost gol și M'ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine”. Deci veți primi adevărata recunoștință și adâncă mulțumire direct din partea Domnului slavei. Dar până atunci primiți și din partea noastră, a Departamentului Misiunii Interne, recunoștința și mulțumirile noastre omenesti pentru tot ce ați putut înfăptui în anul 1940. Vă dorim să vă puteți bucura de toate binecuvântările Domnului. Dar dorim și mai mult ca, întemeindu-vă pe experiențele frumoase câștigate în anul vechiu, să porniți și cu mai mult zel și iubire la lucru în anul nou, astfel încât la sfârșitul anului 1941, lucrurile săvârșite în anul 1940 să vă pară mici față de cele ce veți fi făcut în anul 1941. Căci zilele în cari trăim astăzi, ne prevestesc o mare lipsă, nevoie și sărăcie. Deci, de acum înainte să vedem în fața noastră numai făgăduința Mântuitorului, care ne spune că tot ce facem semenilor noștri, li facem Lui. FAPTE vrea să vadă Domnul. Să ne străduim să umblăm pe urmele Tabitei, despre care scriitoarea inspirată de Duhul lui Dumnezeu, a spus următoarele: „Degetele ei iscusite erau mai active decât LIMBA ei”. — „Faptele Apostolilor”, p. 131. Trăim timpuri în cari mulți cer o mână de ajutor; și înmulțindu-se numărul acestor cereri, membrele cercurilor noastre Tabita vor avea destule ocazii să dovedească creștinismul lor PRACTIC.

Folosind aceste metode practice de lucru, se va înlătura orice prejudecată, curajul membrilor nevoiași ai Comunităților se întărește și inimile celor cari „ajută”, vor fi reînviolate.

Domnul să binecuvinteze toate Cercurile noastre Tabita de pe plaiurile țării noastre, pentru a fi o binecuvântare pentru toată țara.

DENTRU CEI MICUȚI

Peștele cu banul în gură

— Mătușică dragă, privește puțin la peștișorul nostru auriu, parcă nu i-ar fi bine, nu mai înoată așa de vesel de jur împrejur, cum făcea de obicei!

Mătușica se uită în apa în care se aflau peștișorii, și văzu într'adevăr că micuțul peștișor auriu stătea obosit de tot pe un colț de scoică. Oare ce să-i lipsească? Măncare avea destulă și era totdeauna ținut curat cu ajutorul apei curgătoare.

După ce mătușica răspuse la toate întrebările nepoțelilor, zise la urmă:

— Lăsați-l numai în pace, poate că o să-și revie; o să ne mai uităm mâine, ca să vedem cum îi mai merge.

— Mătușică, întrebă Dănuț, în Biblie sunt și povești despre pești?

— Da, răspuse mătușica, și încă mai multe, nu numai una! Chiar acum mă gândeam să vă spun una.

— O, te rog, te rog, strigă micuța Lia, știi una despre un peștișor mic?

— Însă mai întâi aș vrea să vă așezați frumos și liniștit, continuă mătușica, căci altfel nu pot să povestesc.

După ce toți patru își ocupase locurile lor de jur împrejur, mătușica începu:

Odată, pe când Domnul Isus Hristos împreună cu ucenicii Lui veniseră la Capernaum, veni strângătorul de dări pentru Templu la Petru și-i zise:

— Învățătorul vostru n'are obicei să plătească darea?

Această dare nu era un impozit pentru Stat, ci o contribuție religioasă pe care Iudeii trebuia s'o plătească anual, pentru întreținerea Templului. Un retuz de a achita darea pentru Templu, era privit ca o lipsă de credincioșie față de Templu și după părerea rabinilor, un mare păcat.

Poziția pe care Mântuitorul o luase față de poruncile date de rabini și muștrările vădite în contra apărătorilor tradiției, dădeau motive de învinuire că El ar căuta să răstoarne serviciul din Templu. De aceea dușmanii Lui credeau că L-ar putea face să cadă în păcat.

Petru înțelese numai în parte tâlcul întrebării, și pentru că era zelos să păstreze neatinsă importanța Învățătorului său, răspuse repede fără să mai întrebe pe Mântuitorul, că El va plăti darea.

Erau însă unele clase cari fuseseră scutite de această dare. Pe timpul Domnului Hristos, preoții și Leviții erau socotiți ca fiind consacrați Templului și de aceea ei nu trebuia să achite darea anuală pentru întreținerea acestuia. Și profeții erau scutiți de această dare. Prin faptul că rabinii cereau dela Isus darea pentru Templu, ei disprețuiau susținerea Sa că ar fi profet sau învățător și îl tratau ca pe o persoană oarecare.

În caz că El avea să plătească darea, el dădea dreptate părerii lor; și în caz că n'ar fi plătit-o, ei ar fi socotit aceasta ca o lipsă de credincioșie față de Templu.

De-abia de curând, Petru recunoscuse pe Domnul ca Fiu al lui Dumnezeu și acum lăsa să-i scape ocazia de a face cunoscută personalitatea Maestrului său. Prin răspunsul său că Domnul va plăti darea, el confirmă, într'adevăr, părerea falsă pe care preoții și mai marii căutau s'o răspândească în popor.

Când Petru intră în casă, Domnul nu-i aminti nimic de cele întâmplate, ci îl întrebă:

— Ce crezi tu, Simoane, împărații pământului dela cine iau vamă sau dare, dela fiii lor, sau dela străini?

— Dela străini! răspuse Petru.

— Așa dar, fiii sunt scutiți! zise Isus.

Poporul trebuia să plătească darea, dar Isus Hristos era cel mai indicat să fie scutit, pentru că dacă preoții și Leviții erau scutiți, cu atât mai mult Isus, pentru care Templu însemna casa Tatălui Său. Totuși Domnul zise lui Petru:

— Du-te la mare și aruncă undița și trage afară peștele care va veni întâi și, dacă ai să-i deschizi gura, ai să găsești înăuntru o monedă, ia-o și dă-o strângătorului de dare pentru Mine și pentru tine.

Deși natura Sa dumnezeiască era acoperită de înfățișarea omenească, totuși prin minunea aceasta, el descoperi măreția Sa. Era sigur că El fusese Acela care spusese prin David:

„Toate animalele din pădure ale Mele sunt, și fiarele de pe munți care-l cutreeră cu miile. Eu cunosc toate păsările de pe munți și tot felul de animale de pe câmpie sunt înaintea Mea. Dacă mi-ar fi foame nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea, și tot ce cuprinde ea”....

Pentru Isus era foarte ușor să-și procure banii trebuitori, servindu-Se de peștele din mare și Petru care își cunoștea Învățătorul, ascultă de porunca Lui și aduse banul strângătorului de bir.

Domnul știa că peștele avea să găsească pe undeva moneda aceea, și prin puterea Lui, putu Petru să-l prindă tocmai pe acela.

Chiar și azi Domnul ajută copiilor Săi în felul acesta, numai că unii oameni privesc aceasta ca o întâmplare, nu ca un ajutor special din partea Lui. Însă dacă noi vom asculta totdeauna de porunca Bunului Dumnezeu, vom înțelege mai bine căile Lui și vom recunoaște că El poartă de grijă de toate, chiar dacă are nevoie de un pește pentru a-și aduce planul Său la îndeplinire.

Trad. Olga Irod

Moartea - ultimul vrăjmaș

Cel din urmă vrăjmaș cu care are omul de luptat este moartea. De multe fuge omul și de multe scapă, dar moartea îl prinde și îl răpune, nu când vrea el, ci atunci poate când nu vrea. Asupra acestui vrăjmaș a venit să ne dea biruința Domnul Isus Hristos. Făgăduința este pentru toți cei ce cred în El: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu, ca cine crede într'ănsul să nu piară ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3, 16.

Când unul cade la o oarecare depărtare de noi nu vedem aceasta atât de bine, dar când cineva cade chiar lângă noi, vedem și simțim mai adânc.

Așa am simțit durerea și mai adânc la căderea sorei noastre în Domnul, Gabriella Konderth, născută Paulini. Astăzi când cetim aceste rânduri se împlinesc două luni de când moartea, ultimul vrăjmaș cu care a avut de luptat a răpus-o.

În lipsa soțului, concentrat, locuia la părinți — familia fratelui P. Paulini. „Aci se simțea fericită sub ocrotirea lui Dumnezeu, și a părinților”, povestește tatăl. „Cu ocazia cutremurului din 22 Octombrie 1940 — din cauza emoției și fiind în poziție delicată — a avut o primă suferință care s'a agravat cu prilejul puternicului cutremur din noaptea de 9—10 Noembrie 1940. Atunci în scurt timp, din cauza unei puternice emorații, viața s'a sfârșit, spre durerea și surpriza tuturor.

Ce desnodământ fulgerător! Ce sfâșietoare despărțire! Este primul caz de moarte în familia noastră. Pentru prima oară am simțit atât de aproape fiorii și consecințele morții, în inimile noastre! De data aceasta zăbranicul morții și-a întins umbrele sumbre pe cerul vieții noastre conjugale. Și tocmai acum, când soțul fiicei noastre iubite fusese desconcentrat și când trebuia să se înapoieze împreună fericiți și liberi, în modestul lor cămin din Craiova, unde aveau să reînceapă activitatea lor evanghelistică, iată că, Dumnezeu Atotputernic, îi curmă brusc firul vieții, spre a o despărți în viața aceasta, de cel pe care-l aștepta cu atâta dor, pe care-l aștepta cu atâta iubire! Și, ce este mai sfâșietor, este faptul, că Gabriella noastră iubită, a trebuit să închidă ochii, sub presiunea nemiloasă a cuțitului operator, fără să mai fi văzut pe scumpul ei soț, pe care-l chema, dar care nu mai venea, pentru că era departe, departe de dânsa! Prin telegramele date, l-am găsit la Sibiu,

„Moartea și locuința morților au fost aruncate în iazul de foc”.
Apoc. 22, 14.

de unde a venit într'un suflet — dar vai — numai spre a o mai vedea pe catafalc, neinsuflețită, fără graiul, fără căldura, fără iubirea cu cari îl întâmpina altădată, când venea din vreo călătorie! Așa s'a terminat, numai după doi ani de dragălașă, fericită, unită și pioasă conviețuire, o idilă și un cămin conjugal înjghebat pe aripile speranței creștine! Soția se odihnește acum sub auspiciile Mântuitorului ei adorat, într'un colțisor din cimitirul Bellu, așteptând fericita zi a învierii aleșilor lui Dumnezeu, iar soțul îndurerat și neconsolat, a pornit fără scumpa lui soție la Craiova, unde va găsi un cămin gol, rece și fără tovarășa vieții, pe care a iubit-o și prețuit-o atât de mult!

„Ce caz extraordinar de pilduitor pentru noi cei rămași! Smulgerea fulgerătoare a copilei noastre din mijlocul nostru, într'un timp când o așteptăm mai puțin, trebuie să ne zguduie inimile și să ne trezească mințile și simțimintele! De acum avem un motiv puternic în plus, pentru a crede și a iubi sincer pe Dumnezeu și a rămâne statornici în paza poruncilor Domnului Isus Hristos, căci, spre împărăția cerească, ne atrage această fiică iubită, pe care dorim s'o vedem și cu care voim să moștenim viața veșnică.

Iată ce s'a mai întâmplat atunci, așa cum povestește fratele P. Paulini: „În seara zilei de 10 Noembrie 1940, — ziua catastrofalului cutremur — imediat după prima operație, când doctorița rosti cuvântul „gata”, ea deschise ochii, mirându-se că se găsea acolo. În momentul acela mama

ei și sora Lucia Popa, care o însoțea, intrară s'o vadă. Primele ei cuvinte fură: „N'am simțit nicio durere, mă mir că am fost operată atât de repede (10 minute)!” Și, în timp ce fu așezată pe o canapea, zise cu o voce gravă: „În tot timpul acesta n'am fost aici, am fost departe, departe. Am văzut o mulțime de lucruri, am avut un vis, și, am auzit o voce, care-mi zicea, că sfârșitul este foarte aproape!” Apoi se puse pe plâns. Mama ei a mângâiat-o și i-a arătat toată afecțiunea ei de mamă, sfătuiind-o să nu plângă, spre a nu-și face rău. Dar ea nu contenea să repete: „O, de ar veni Tomy (soțul ei), înainte de a se întâmpla aceste lucruri!” Ea nu mai plânse, dar încheind, zise: „O, de mi-ar ajuta Dumnezeu, să-mi aduc aminte de tot ce am văzut în vis, dar mai ales trei lucruri principale!”

„În timpul transportului și după ce fu adusă acasă, a simțit dureri grozave. Fu așezată în pat, și, cam la vreo două ore după operație, s'a mai liniștit, și, deodată începu să istorisească cu bucurie și limpezime, visul. Părea transformată. În chiar clipa aceea, am sosit și eu (tatăl), era ora 10 și jumătate, mă înapoiam dela Conferința ce ținusem în Comunitatea-Grant. Gabriella, ne-a povestit astfel:

„Se făcea că eram pe masa de operație. Mă simțeam părăsită și eram foarte tristă și nemângâiată. Doctorița, care-mi dădea cloroform, părea că nu e doctorița, ci, că este mama. Alături de mama am văzut pe sora Lucia Popa (soția fratelui Ștefan Popa), iar împrejurul meu am văzut pe frații mei Sușu, Dany și Bebe. Atunci am întrebat pe mama: „Mamă, cum se face că ești aici?” Mama mi-a răspuns: „Am venit să te mângâi și să te îmbărbătez”. Și, m'am bucurat foarte mult. Apoi am auzit o voce, care mi-a vorbit în limba franceză (tot ce am auzit a fost în limba franceză) — știi, mamă, era aceeași voce, care ți-a vorbit dumitale, când erai în baie, și mi-a zis: „Frații tăi nu sunt lepădați de Mine, ci de oameni”. Și, m'am oprit. Apoi, tot mereu în vis, m'am adresat tot mamei, și i-am zis: „Mamă, roagă-te pentru frații mei, Domnul ne-a dat acest cutremur, ca avertisment atât pentru ei, cât și pentru noi toți, ca să ne pocăim. Vocea aceasta mi-a spus din nou, cu mare temere, că în curând, da, în curând, se va întâmpla ceva și mai mare, și apoi, apoi, va veni sfârșitul. Domnul va veni, da, va veni fără în-

târziere, să ne pregătim! In clipa când s'a terminat visul, am auzit glasul doctoriței, care a zis, „gata“! și.... m'am deșteptat“.

„In timp ce fiica noastră povestea acest vis, cu ochii mari deschiși, privind spre cer, ca transformată, repe-ta mereu cu frică de Dumnezeu, și lăcrămând „că va veni ceva mai mare, va veni Domnul și va veni sfârșitul. De ar veni și Tomy al meu!“ Soțul ei, după cum am amintit mai sus, era plecat, după concentrare, spre a preda efectele militare.

„A doua zi, Lună, 11 Noembrie 1940, după ce starea ei se agravasese, pe când era condusă cu ambulanța la spital, în drum, înălța mereu rugăciuni fierbinți către Dumnezeu, în care cerea ca Domnul să conducă mâna doctorului ca operația să reușească și să poată reveni acasă, să vadă pe soțul ei. Apoi adresându-se cumnatelor, care o însoțeau, Valerica, soția fratelui ei mai mare, și Lucia Papa, le-a spus: „Dacă Domnul va voi să mor, să rămâneți credincioase, ca să ne vedem în cer!“

Și, înainte de a fi dusă în sala de operație, mama ei a îmbrățișat-o, dându-i asigurarea „că ne vom ruga și vom rămâne toată noaptea lângă ea“. Atunci ea a rostit cuvintele: „Mă duc cu Dumnezeu!“

...

Cu toată încrederea pe care a avut-o ea și noi în Bunul Dumnezeu, Dumnezeu n'a binevoit să ne implinească nouă rugăciunile noastre, ci a găsit de bine s'o cheme la El. Așa ne-a smuls-o Cel ce ne-o dăruise, și noi am rămas năuciiți și meditănd asupra tainicelor cuvinte din Sfânta Scriptură, în care auzim șoptind cu duioșie glasul lui Dumnezeu: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele!.... Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre!“ Isa. 55, 8, 9.

Această fiică iubită, pregătită pentru întâmpinarea Domnului, ne-a fost luată de Providența divină. Indureratul ei soț, la înapoierea sa din călătorie, n'a mai găsit decât corpul ei neînsuflețit. Inspăimântător de grozavă îi fu durerea, și noi, cu toții, am simțit cât e de teribil acul morții!

Frații ei, zguduiți până în adâncurile ființei lor de moartea fulgerătoare a sorei lor iubite, reflectează și doresc să urmeze sfaturile ei. Induioșetor a fost momentul, când cei trei frați, împreună cu soțul ei, au purtat-o pe umerii lor din camera mortuară, până la carul funebru, și, apoi, dela intrarea în cimitir, până la mormânt!

Facă Domnul, ca moartea acestei scumpe copile, să ne învețe să re-

cunoaștem că orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbei. Floarea apare, înflorește, se desvoltă și se veștejește. Ba, câteodată nici nu apucă se se veștejească, și e smulsă, cu rădăcină cu tot, în timpul înfloririi sale!

Din sfânt Cuvântul lui Dumnezeu știm, că „El dă viață și El omoară, El rănește și El tămăduiește, și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Lui“. Dar dacă este adevărat că „Domnul omoară“, tot adevărat este că tot El „și învie“. Dacă „El pogoară în locuința morților“ tot „El scoate de acolo“. „Domnul ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit. Ca să-i pună să șadă alături cu cei mari. Și le dă de moștenire un scaun de domnie imbrăcat în siavă“. „El va păzi pașii prea iubiților Lui“. Deut. 32, 39; 1 Sam. 2, 6—9.

Noi am învățat să ne încredem în Dumnezeu, și să așteptăm cu răbdare descoperirea planurilor și gândurilor Sale față de noi. Ce mai putem spune și acuma, când ne-a luat pe unica noastră fiică dela sânurile noastre, decât că trebuie în fiecare zi, și în orice împrejurare, să zicem: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său“. Rom. 8, 24.

Atât catastrofalul cutremur din 10 Noembrie 1940, care a făcut pe neașteptate un atât de inspăimântător prăpăd și victime, cari poate nu au fost împacate cu Dumnezeu — cât și zguduitoarea moarte a fiicei noastre iubite, care credem că a adormit împăcată în Domnul, — ar trebui să ne trezească sincer, radical și durabil spre o temeinică pregătire, și să deștepte în noi o iubire creștinească curată și dăinuitoare, să depărtăm din inimile noastre și din mijlocul nostru orice gând rău, orice sentiment necurat, orice spirit de invidie, de ură și de vrajbă. Cât despre mine, împreună cu cei din jurul meu, profund zguduiți de fulgerătoarea moarte a copilei noastre, ne-am hotărât, mai mult decât oricând, să rămânem într-o strânsă comuniune cu Mântuitorul și Izbăvitorul sufletelor noastre, și să practicăm în temere de Dumnezeu, mai mult decât în trecut, povețele și îndemnurile Domnului!

Fie ca și alții să se hotărască la o viață nouă, și la o pregătire radicală și durabilă, cu cutremur în suflet, spre întâmpinarea Celui ce curând va să vie în mărire și slavă!

P. P. Paulini

Fratele Sandu Sârbu în etate de 46 ani, membru al Comunității Ciorăști, jud. R.-Sărat, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 26 Ianuarie, 1940, după multă suferință. Inainte de

a închide ochii, fratele și-a îmbărbătat soția și și-a încredințat pe cei 7 copii în mâinile Domnului și Comunității. De cinci ani, de când s'a înființat această Comunitate, fratele a avut slujba de casier, pe care și-a îndeplinit-o cu multă credincioșie.

Sora Filofteia B. Tudoran din Comuna Armutlia-Ergei, jud. Caliacra, a fost chemată la odihnă în ziua de 17 Noembrie.

Sora Elena Ion Drăguș, membră a Comunității Crângeni, jud. Teleorman, în etate de 31 ani, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 5 Maiu, 1940.

Sora Anica Gh. Cotruță, din Comunitatea Dorobanți, a adormit în Domnul în ziua de 7 Aprilie, 1940.

Sora Dragaghis, membră a Comunității București Belu a adormit în Domnul în ziua de 7 Octombrie, 1939.

Fratele Stanciu R. Ilie, în etate de 80 ani, membru al Comunității Piatra-Olt, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 3 Aprilie, 1940. Fratele primise sfântul legământ împreună cu soția sa numai de 3 zile, dar era plin de credință și zel.

Copilul Ionel în etate de 13 ani, fiul fratelui Gheorghe Mihai din Comunitatea Văcărești a adormit în Domnul în ziua de 6 Martie, 1940.

Aurica Urloiu, prietenă de adevăr, în etate de 18 ani, a fost chemată la odihnă în ziua de 25 Martie, 1940, în spitalul din R.-Sărat.

Fetița fratelui Tolici, Lidia, în vârstă de 9 luni, a fost chemată de Domnul la odihnă, în ziua de 30 Aprilie, 1940.

Fratele Vasile I. Garan, în vârstă de 27 ani, membru al Comunității Provița de Sus, a adormit în Domnul în ziua de 1 Maiu, 1940.

Copilașii Pavel Ștefănescu și Petru M. Ionel, din Comunitatea Dorobanți, au fost chemați de Domnul la odihnă în ziua de 23 Martie, 1940.

Fiica Fratelui Dragaghis, Tabita Dragaghis, din Comunitatea București Belu, a trecut la odihnă în ziua de 28 Martie, 1940.

Copilașul Steluș, de 3 luni, fiul fratelui Florea Dumitrașcu din Comuna Turcușeni, Jud. Durostor, a adormit în Domnul în ziua de 14 Mai, 1940.

Copilul fratelui N. Pușcașu, în etate de 9 ani, din Comunitatea Ioneasca, Jud. Tighina, a adormit în Domnul în ziua de 29 Aprilie, 1940.